

ΤΖΙΝΑ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΝΑΔΑΣ

ΑΘΗΝΑ 2023

ΣΧΟΛΗ ΠΥΡΟΔΟΤΗΣΗΣ ΘΕΑΤΡΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΠΟΡΕΙΑ

Η Τζίνα Στεφανοπούλου (1990) ζει στην Αθήνα, όπου και εργάζεται ως δικηγόρος.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6944154267
email: gina.stefanopoulou@gmail.com

ooo

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2022 – Μάιος 2023).

ooo

Το θεατρικό έργο *Μικρός Καναδάς* της Τζίνας Στεφανοπούλου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

ooo

Επιμέλεια

Δημήτρης Καλαντζόπουλος

Επιμέλεια εξωφύλλου και επεξεργασία φωτογραφίας

Θεοδώρα Νικαίνα

Φωτογραφία εξωφύλλου

© Μενέλαος Καραμαγγιώλης, *Greek animal rescue* (2017)

ooo

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο επιστάτης μιας βιοτεχνίας στον Ασπρόπυργο, Λουκάς, ανακαλύπτει ένα πτώμα στην αποθήκη των εγκαταστάσεων. Όταν το πληροφορείται ο ιδιοκτήτης της βιοτεχνίας, Αντώνης, αποφασίζει να αποσιωπήσει το γεγονός, επειδή πρόκειται να επισκεφθεί την επιχείρηση επιτροπή του Υπουργείου Ανάπτυξης για την τελική έγκριση βιομηχανικής άδειας. Παράλληλα, καταφθάνει μια μητέρα, η Μαρία, που αναζητά τον γιο της, ο οποίος είχε επισκεφθεί τη βιοτεχνία την προηγούμενη μέρα με το σχολείο του.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λίγο πριν τα πενήντα· ιδιοκτήτης της βιοτεχνίας, διαζευγμένος, φοράει γυαλιά και είναι καλοντυμένος.

ΛΟΥΚΑΣ: Λίγο πριν τα εξήντα πέντε· επιστάτης της βιοτεχνίας, με ένα έντονο σημάδι στο πρόσωπο, που τον καθιστά αποκρουστικό.

ΜΑΡΙΑ: Λίγο πριν τα σαράντα πέντε· μητέρα ενός αγοριού.

ΧΩΡΟΙ

Αποθήκη βιοτεχνίας και γραφείο ιδιοκτήτη.

Σημείωση

Οι σκηνικές οδηγίες βρίσκονται σε παρενθέσεις ().

ΣΚΗΝΗ 1^η

(Αποθήκη βιοτεχνίας· αντικείμενα αποθήκης είναι πεσμένα στη σκηνή και στο βάθος της βρίσκεται ένα πτώμα, σε σημείο που δε φαίνεται από το κοινό. Ο Αντώνης αποφεύγει να κοιτάει το πτώμα. ο Λουκάς κρατάει απόσταση και είναι στραμμένος προς αυτό.)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είναι νεκρός.

ΛΟΥΚΑΣ: Τώρα πρέπει να έχει γίνει, πρόσφατα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ένα πτώμα στην αποθήκη μου!

ΛΟΥΚΑΣ: Ναι, αλλά πώς βρέθηκε εδώ;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εμένα ρωτάς; Εσύ τον βρήκες!

ΛΟΥΚΑΣ: Και;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι και;

ΛΟΥΚΑΣ: Απλώς τον βρήκα. Άνοιξα πριν λίγο και ήταν εδώ.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Απίστευτο. Ούτε να τον κοιτάζω δεν μπορώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι δουλειά είχαν να τον φέρουν εδώ όμως;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ποιοι;

ΛΟΥΚΑΣ: Που να ξέρω ποιοι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λες να πρόκειται για φόνο δηλαδή;

ΛΟΥΚΑΣ: Μα δε γίνεται μόνος του να έπεσε πάνω στη ραφιέρα με τα χημικά και να τα έριξε πάνω στο κεφάλι του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πώς έμπλεξα έτσι...

ΛΟΥΚΑΣ: (Μετά από λίγο) Εκτός...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εκτός;

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν είναι προφανές;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Να με σιάσεις θες; Μίλα.

ΛΟΥΚΑΣ: Εκτός αν είναι ατύχημα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εννοείς κάποιος από το προσωπικό;

ΛΟΥΚΑΣ: Όχι, όχι...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θα με τρελάνεις. Τι ατύχημα τότε;

ΛΟΥΚΑΣ: Ε ατύχημα. Να μπήκε, να σκόνταψε μες στο σκοτάδι και να του 'ρθε ο ουρανός σφοντύλι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άρα κάποιος από 'μάς είναι.

ΛΟΥΚΑΣ: Αποκλείεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πώς αποκλείεται;

ΛΟΥΚΑΣ: Έφυγα τελευταίος χθες. Όλοι είχατε φύγει πριν από 'μένα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κι αν κάποιος γύρισε;

ΛΟΥΚΑΣ: Αντώνη τι λες; Μόνο εγώ κι εσύ έχουμε κλειδιά.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σωστά, σωστά. (Μετά από λίγο) Άρα πού καταλήγουμε;

ΛΟΥΚΑΣ: Έλεγξα και τις πόρτες. Δε φαίνεται να έχει παραβιαστεί καμία.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άρα;

ΛΟΥΚΑΣ: Άρα και άρα. Φυλακή έχω κάνει, δεν έχω σπουδάσει ντέντεκτιβ.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σταμάτα. Σου έχω πει να μην το αναφέρεις ποτέ αυτό. Ειδικά εδώ μέσα.

ΛΟΥΚΑΣ: Εντάξει, εντάξει. Πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε τώρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κάνεις λες και έχουμε επιλογές... Πάω πάνω να καλέσω την αστυνομία... (Διστάζει να φύγει)

ΛΟΥΚΑΣ: Πάντως...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πάντως;

ΛΟΥΚΑΣ: Πολύ οργανωμένο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχουν σπάσει τα δοχεία με τα χημικά κι αυτός έχει λιώσει... Κι εσύ το βρίσκεις οργανωμένο;

ΛΟΥΚΑΣ: Στοιχηματίζω πως δεν αναγνωρίζεται ούτε από την ίδια του τη μάνα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μη μιλάς έτσι σε παρακαλώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Το έκαναν να φαίνεται σαν ατύχημα. Κάποιος ήθελε να καλύψει τα ίχνη του και να...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Τον διακόπτει) Αρριετά. Δεν είναι δική μας δουλειά να κάνουμε υποθέσεις. Θα το αφήσουμε στους ειδικούς.

ΛΟΥΚΑΣ: (Παύση)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λουκά;

ΛΟΥΚΑΣ: Σκέφτομαι...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι πράγμα;

ΛΟΥΚΑΣ: Μήπως να βρούμε κάποιον άλλου τύπου ειδικό να το κουκουλώσει;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ρε Λουκά! Σε παρακαλώ. Να μπλέξω χειρότερα θέλεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Κάτσε ρε Αντώνη. Μην προσβάλλεσαι. Είπα να σκεφτώ κάτι κι εγώ. Να βοηθήσω θέλω. Είναι κι η μέρα σήμερα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θα έρθουν κι εγώ έχω ένα πτώμα στην αποθήκη μου! Τι θα τους πω;

ΛΟΥΚΑΣ: Περιμένε. Δεν κάναμε εμείς τίποτα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν κάναμε εμείς τίποτα αλλά αυτό μόνο εμείς το ξέρουμε.

ΛΟΥΚΑΣ: Αν το ανέβαλλες; Να κερδίσουμε χρόνο;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μπορείς να μη μιλάς λες κι είμαστε τίποτα εγκληματίες;

ΛΟΥΚΑΣ: Εντάξει, εντάξει. Ξέχνα το.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Μετά από λίγο) Σήμερα έπρεπε; Απ' όλες τις μέρες σήμερα έπρεπε;

ΛΟΥΚΑΣ: Πότε είναι το ραντεβού;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Πιάνει το κεφάλι του σκεπτικός)

ΛΟΥΚΑΣ: Με την επιτροπή λέω... το ραντεβού.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τώρα το πρωί.

ΛΟΥΚΑΣ: Και τι θα κάνεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν ξέρω... (Μετά από λίγο) Να σου πω...

ΛΟΥΚΑΣ: (Μαζεύει αμήχανα πεσμένα αντικείμενα αποθήκης) Πες μου...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι άλλου τύπου άνθρωπο εννοούσες πριν;

ΛΟΥΚΑΣ: Τύπου;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αυτόν τον ειδικό που 'πες λέω.

ΛΟΥΚΑΣ: Θα μπορούσαμε να βρούμε κάποιον να τον πάρει από δω. Αφού δε φταίμε εμείς. Ξέρω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Τον διακόπτει) Όχι, όχι. Θα γίνει μεγαλύτερο το κακό.

ΛΟΥΚΑΣ: Οπότε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν ξέρω. Μη με ρωτάς κι εσύ συνέχεια.

ΛΟΥΚΑΣ: (Απομακρύνεται από τον Αντώνη)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δίκιο έχεις. Ό,τι και να 'ναι δεν έχει σχέση μ' εμάς. Στον Ασπρόπυργο βρισκόμαστε άλλωστε...

ΛΟΥΚΑΣ: Πολύ πιθανό να 'ταν ξεκαθάρισμα λογαριασμών...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ίσως. Δεν έχουμε άλλο χρόνο όμως. Λοιπόν, κλείδωσε σε παρακαλώ, μην μπει κανείς.

ΛΟΥΚΑΣ: Πού πας;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Αποφασισμένος) Ανεβαίνω στο γραφείο.

ΛΟΥΚΑΣ: Έγινε... (Φωνάζει) Και με το πτώμα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Τρέχει πίσω στον Λουκά) Σσςς! Θα μας ακούσει κανείς!

ΛΟΥΚΑΣ: Ντάξει, ντάξει.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καθάρισε όσο μπορείς και θα τα πούμε πάνω.

ΛΟΥΚΑΣ: Καλώς.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και μην ξεχάσεις να κλειδώσεις φεύγοντας..., όπως είπαμε.

ΣΚΗΝΗ 2^η

(Γραφείο Αντώνη· ο Αντώνης βρίσκεται σε μεγάλη ένταση)

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Ψάχνοντας έγγραφα στο γραφείο του) Τοπογραφική μελέτη ναι, οικοδομική..., ηλεκτρομηχανολογική, πυφφ..., περιβαλλοντολογική εντάξει, μελέτη προσβασιμότητας. Πού στα τσακίδια είναι...;

(Ήχος κλήσης του κινητού του που αποσπά την προσοχή, αλλά το κλείνει και συνεχίζει με τα έγγραφά του)

Υλικοτεχνικός εξοπλισμός ναι, συμβόλαια αγοράς..., τιμολόγια... Δεν το πιστεύω! Που είναι; Μελε-έτη... Μελέτη πυρασφάλειας! Να τη!

(Ακούγεται ήχος κλήσης τύπου zoom· καθώς κοιτάζει στον υπολογιστή του, απαντάει στην κλήση)

Έλα ρε Γιώργο. Εκατό μηνύματα σου 'χω αφήσει. Έφαγα τον κόσμο να... Δε σ' ακούω. Τι λες; Πάτα βρε συ Γιώργο το μικρόφωνο. Είσαι στο mute. Γιώργο, κάτω δεξιά το μικροφωνακι..., ναι.

(Ακούγεται με διακοπές λόγω κακής σύνδεσης: «Αντώνη τι αγχώνεσαι; Τα 'χουμε πει ίσα με είκοσι φορές»)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι αλλά δεν τα 'χουμε δει. Είσαι σε καραντίνα δέκα μέρες τώρα. Τελευταία στιγμή όλα... όπου να 'ναι έρχονται. Αν μου ζητήσουν κάτι και δεν το 'χω... Υποτίθεται εσύ είσαι ο υπεύθυνος της οικονομοτεχνικής μελέτης. Είσαι έμπειρος μ' αυτά τα πράγματα, έχεις αντιμετωπίσει τόσες φορές τους ελεγκτές του υπουργείου. Αν εντοπίσουν κάτι στις εγκαταστάσεις που δε συνάδει με τη μελέτη, θα μπορούσες να τους καταφέρεις. Έπρεπε να 'σουν εδώ.

(Ακούγεται δυνατό χτύπημα της πόρτας)

(Προς την πόρτα) Περίμενε λίγο!

(Στον υπολογιστή) Γιώργο;

(Ακούγεται: «Σου έχω προωθήσει τα πάντα. Καλή τύχη. Για ό,τι χρειαστείς κάλεσέ με. Όλα θα πάνε περίφ...») και τερματίζεται η κλήση, λόγω κακής σύνδεσης)

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Μονολογώντας) Τον αναπτυξιακό μου νόμο μέσα...

(Δυνατό χτύπημα στην πόρτα)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι!

(Μπαίνει ο Λουκάς και ο Αντώνης του κάνει νόημα να μη μιλήσει· αφήνει μήνυμα στον τηλεφωνητή της γυναίκας του)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λένα φτάνει με τις κλήσεις. Ο Παύλος είναι μια χαρά, πέρασε από 'δω χθες το μεσημέρι και μου ζήτησε να κοιμηθεί στη φίλη του. Του είπα ναι. Είναι δεκαεφτά χρονών... Ολόκληρος άντρας πια. Μην το κάνεις ζήτημα σε παρακαλώ. Έχω πολλή δουλειά. Θα μιλήσουμε.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι έγινε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ανησυχεί η Λένα για τον μικρό. Έχασε την προπόνηση της κολύμβησης χθες για να πάει στην φιλενάδα του κι έχει αναστατώσει το σύμπαν... Εντάξει κάτω;

ΛΟΥΚΑΣ: Ντάξει...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κλείδωσες;

ΛΟΥΚΑΣ: Ναι..., όπως είπαμε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ωραία. Δεν πιστεύω να σε είδε κανείς;

ΛΟΥΚΑΣ: Όχι. Έχω να σου πω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Συμμάζεψες;

ΛΟΥΚΑΣ: Αυτό είναι το θέμα μας;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Παύση)

ΛΟΥΚΑΣ: Το σκέφτηκα πολύ.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι εννοείς;

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν υπάρχει άλλη εξήγηση.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δηλαδή;

ΛΟΥΚΑΣ: Είμαι σίγουρος ότι είναι ληστεία.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πού το βασίζεις; Ανακάλυψες κάτι;

ΛΟΥΚΑΣ: Μόνος σου το 'πες πριν...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι είπα ρε Λουκά;

ΛΟΥΚΑΣ: Στον Ασπρόπυργο βρισκόμαστε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι.

ΛΟΥΚΑΣ: Ε ναι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, και άρα;

ΛΟΥΚΑΣ: Κάθε μέρα όλο και κάτι γίνεται στη γειτονιά. Δεν αποκλείεται να...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Τον διακόπτει) Δεν αποκλείεται να τι;

ΛΟΥΚΑΣ: Το πιο πιθανό είναι να μπήκαν για να κλέψουν.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εντάξει, η αλήθεια είναι ότι τα πράγματα έχουν αγριέψει τελευταία, ειδικά με τις κλοπές και τις ληστείες.

ΛΟΥΚΑΣ: Ακριβώς. Έχει παραγίνει το κακό... Φυλάγεσαι και μέρα μεσημέρι πλέον.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πρόσεξες αν πήραν κάτι;

ΛΟΥΚΑΣ: Δε θα πρόλαβαν. (Ο Αντώνης σηκώνει το χέρι του, υποδηλώνοντας ένσταση) Περίμενε. Θα σου εξηγήσω. Σίγουρα πρόκειται για διάρρηξη, δεν είναι δα κι η πρώτη φορά που μας τυχαίνει.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, αλλά τις προηγούμενες φορές έλειπαν πράγματα.

ΛΟΥΚΑΣ: Ε τώρα δεν τα κατάφεραν. Μπορεί να μην τα βρήκαν μεταξύ τους ή ακόμα χειρότερα να 'ταν προσχεδιασμένος φόνος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και το έκαναν για αποπροσανατολισμό εδώ;

ΛΟΥΚΑΣ: Να διώξουν τις υποψίες από πάνω τους.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν ξέρω ρε Λουκά.

ΛΟΥΚΑΣ: Είμαι βέβαιος. Δε γίνεται αλλιώς.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κι αν απλώς ο φουκαράς ήθελε να κρυφτεί στην αποθήκη;

ΛΟΥΚΑΣ: Γι' αυτό φαίνεται και σαν ατύχημα. Μπορεί να ήταν.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Για να ξεφύγει... από αυτούς που τον κυνηγούσαν... προσπάθησε να βρει ένα μέρος και...

ΛΟΥΚΑΣ: ... και μες στο σκοτάδι ούτε τη μύτη του δε θα 'βλεπε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: ... κι απ' το άγχος του και τον πανικό του πράγματι μπορεί να γλίστρησε και να 'πεσε πάνω στα χημικά.

ΛΟΥΚΑΣ: Το ίδιο λέμε πάντως...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Μετά από λίγο) Δεν έχεις άδικο...

ΛΟΥΚΑΣ: Έχουν ξαναμπεί πρόσφατα άλλωστε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πριν δυο μήνες λες...;

ΛΟΥΚΑΣ: Ναι, τότε που μπουκάραν για να πάρουν τη δόση τους.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άλλη περίπτωση αυτή.

ΛΟΥΚΑΣ: Όλες απ' την ίδια χωματερή βγαίνουν. Και να δεις από τη φαμίλια θα 'ναι των...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λουκά!

ΛΟΥΚΑΣ: Των γύφτων...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λουκά!

ΛΟΥΚΑΣ: Τι Λουκά και Λουκά; Έχει ξεφύγει η κατάσταση...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ας μην εντοπίσουμε και τους δράστες.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν είναι δικιά μας δουλειά άλλωστε.

(Χτυπάει το τηλέφωνο του Αντώνη - το κλείνει)

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Μονολογεί) Όχι ρε Λένα τώρα... Από στιγμή σε στιγμή θα 'ναι δω...

ΛΟΥΚΑΣ: Η Λενιώ;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ποια Λενιώ ρε Λουκά; Η επιτροπή!

ΛΟΥΚΑΣ: Καλά, μη φωνάζεις. Μια ερώτηση έκανα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Σιεπτικός)

ΛΟΥΚΑΣ: Τι θες να κάνω;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν ξέρω... κάνε μου τη χάρη και άσε την πόρτα κλειστή για λίγο ακόμα.

ΛΟΥΚΑΣ: Το σκέφτηρες καλά αυτό τώρα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δε θ' αλλάξει τίποτα για λίγο ακόμα.

ΛΟΥΚΑΣ: Αν δηλαδή θέλουν να δουν το λεβητοστάσιο και την παλιά αποθήκη;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχεις δίκιο... Δε σκέφτομαι καθαρά. Αν δεν είχα φύγει χθες το βράδυ μπορεί να μη γινόταν αυτό που έγινε... Ένωθα αυτό το σφίξιμο από χθες πριν έρθω εδώ. Και τώρα με ξαναπιάνει (πιάνει το στήθος του). Δεν μπορούσα να κλείσω μάτι όλη τη νύχτα. Όλο σιεφτόμουν ότι κάτι έχω ξεχάσει και θα με πιάσουν απροετοίμαστο και τότε οι κόποι μιας ζωής θα πάνε χαμένοι. Σηκωνόμουν κάθε τρεις και λίγο από το κρεβάτι και έφτιαχνα μικροπράγματα. Μάζευα τα ποτήρια της προηγούμενης μέρας, πότισα τα γλαστράκια της κουζίνας, μάζευα ρούχα από καρέιλες, καθάρισα τα σταχτοδοχεία. Μετά έφαχνα το κατσαβιδάκι για τα γυαλιά μου· λασιάρει η βίδα κι όλο θέλει σφίξιμο. Άνοιγα συρτάκια και ντουλάπια κι έβρισκα ξεχασμένα αντικείμενα. Τελικά έπεσε τυχαία το μάτι μου στη μολυβοθήκη κι εκεί το βρήκα. Άρχισα να βιδώνω τον φακό στον σκελετό, τον βίδωνα και βίδωνα, βίδωνα, βίδωνα και κάθε φορά ήταν σα να βρισκόμουν πάλι στην αρχή. Δεν το έβαζα κάτω, δε θα με κατάφερνε ένα βιδάκι. Βίδωνα όλο και με μεγαλύτερη δύναμη, σαν να κρεμόταν το δάχτυλό

μου από το χέρι κι έπρεπε να το ενώσω. Όταν ήμουν πιτσιρικάς θυμάμαι με είχε ρωτήσει η δασκάλα «Τι θα κάνεις αν κοπείς λίγο στο δάχτυλο σου;» και τότε είπα ότι θα πάρω ένα σίδερο και θα φτιάξω τα δάχτυλά μου, θα τα κολλήσω και μετά θα τα βιδώσω. Ήταν μια σκέψη που είχα πιστέψει, ότι το αίμα από την πληγή θα βγει μαύρο, παχύρευστο και θα μυρίζει γράσο· κι όταν το βλέμμα μου ξεμακραίνει απ' αυτήν προσέχω ότι όλος είμαι από μεταλλικές κλειδώσεις και βίδες που κάποιες λασκάρουν κι άλλες είναι στραβά βαλμένες και με πονάνε και πάω να φωνάξω αλλά δε βγαίνει φωνή, παρό' ηχοι από γρανάζια και καπνοί. Όταν με φώναζες κάτω το πρωί μύριζα γράσο και άγγιζα το στήθος μου να σιγουρευτώ απ' τον παλμό μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι είν' αυτά που λες; Ελάττωμα το 'χεις να κατηγορείς τον εαυτό σου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Κοιτάει το ρολόι του και αγχώνεται) Πρέπει να βιαστούμε.

ΛΟΥΚΑΣ: Δε γίνεται να τον αφήσουμε εκεί. Ανάβαλέ το.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πάλι τα ίδια θα συζητήσουμε; Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν αναβάλλεται μια τέτοια συνάντηση.

ΛΟΥΚΑΣ: Και σε τέτοιες περιπτώσεις τι γίνεται δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σε περιπτώσεις πτώματος εννοείς;

ΛΟΥΚΑΣ: Το λέμε κάπως... για ανώτερη βία..., μία αναβολή.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Για λόγους ανωτέρας βίας, ναι. Πρέπει να εξηγήσεις όμως την ανωτέρα βία.

ΛΟΥΚΑΣ: Ρε Αντώνη τότε δεν υπάρχει άλλη λύση...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δε γίνεται αυτό που λες. Προετοιμαζόμουν τόσο καιρό γι' αυτό. Οι προθεσμίες είναι συγκεκριμένες. Έρχονται να εγκρίνουν ότι οι εγκαταστάσεις πληρούν τις νόμιμες προδιαγραφές, για να εκταμιευθεί η τελευταία δόση της

επιδότησης. Ο έλεγχος θα είναι αυστηρός. Να καλέσω στο υπουργείο και να τους πω τι;

ΛΟΥΚΑΣ: Δε με κατάλαβες.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι δεν κατάλαβα;

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν υπάρχει άλλη λύση απ' το να το τακτοποιήσουμε εμείς.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν μπορώ να σ' ακούω να μιλάς έτσι.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν υπάρχει άλλη λύση. Αφού δεν αναβάλλεται. Θα το καλύψω όπως μπορώ μέχρι να δεις τι θα κάνεις με την επιτροπή.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Κοιτάει προς τα πάνω) Α ρε πατέρα!

ΛΟΥΚΑΣ: Τι σχέση έχει τώρα ο πατέρας σου;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ξέρει εκείνος...

ΛΟΥΚΑΣ: Άσ' τον ήσυχο εκεί που βρίσκεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ήταν το οικόπεδο βλέπεις τιμή ευκαιρίας και το αγόρασε. Καλύτερα να μου άφηνε κατάρα λέω εγώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Παλιότερα ήταν διαφορετικά τα πράγματα εδώ. Μικρό Καναδά τον λέγανε οι ντόπιοι. Όταν άνοιξε η πρώτη γαλακτοβιομηχανία, ο τόπος είδε μεγάλη ανάπτυξη. Έτσι τα έβγαλαν πέρα κι οι δικοί μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τα έχω ακούσει τόσες φορές. Κι από Καναδάς γίναμε η πίσω αυλή της Αθήνας. Κοντεύει να μας σιεπάσει η χωματερή.

ΛΟΥΚΑΣ: Και φταίει ο πατέρας σου γι' αυτό;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ο πατέρας μου πέθανε. Ο μικρός σου Καναδάς πέθανε. Κι εγώ χρειάζομαι λίγο χρόνο ακόμα. Είναι άδικο ένα τυχαίο γεγονός να σταθεί εμπόδιο.

ΛΟΥΚΑΣ: Θα το φτιάξω εγώ. Ετοιμάσου για τη συνάντηση εσύ...

(Ο Λουκάς πηγαίνει προς την πόρτα)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, περίμενε. Θέλω να μου πεις πώς θα το φτιάξεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν το βρίσκω καλή ιδέα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το βρίσκω εγώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Θα σου πω μετά.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ακούω... Τώρα.

ΛΟΥΚΑΣ: Ε στην παλιά αποθήκη δε βρίσκεται;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι.

ΛΟΥΚΑΣ: Δίπλα από την πόρτα της πίσω αυλής;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι είπαμε.

ΛΟΥΚΑΣ: Και δίπλα από την πόρτα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ο κάδος ανακύκλωσης...

ΛΟΥΚΑΣ: Θα 'χεις αρκετή ώρα μέχρι να 'ρθει το απορριμματοφόρο για τον κάδο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Κάτσε ρε Λουκά. Δεν είμαι σίγουρος ότι αυτό είναι το καλύτερο μέρος...

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν έχεις άλλο χρόνο. Κανείς δε θα κοιτάξει κάτω από τα χαρτόκουτα και τα πλαστικά του κάδου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Περίμενε λίγο!

ΛΟΥΚΑΣ: Πρέπει να κινηθούμε γρήγορα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όταν τελειώσω με την αναθεματισμένη επιτροπή θα καλέσω την αστυνομία, στο λέω.

ΛΟΥΚΑΣ: Να κάνεις αυτό που πρέπει.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Στο κάτω κάτω στην επιχείρησή μου έγινε ό,τι έγινε...

ΛΟΥΚΑΣ: Θα τα πούμε μετά αυτά.

ΑΝΤΩΝΗΣ: ... και είμαι ο αποκλειστικά υπεύθυνος.

ΛΟΥΚΑΣ: Συγγεντρόσου τώρα σε αυτό που έρχεται.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν ξέρω πώς...

ΛΟΥΚΑΣ: Τι δεν ξέρεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν ξέρω πώς θα στο ξεπληρώσω.

ΛΟΥΚΑΣ: Εγώ είμ' αυτός με τα χρωστούμενα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Παύση)

(Ο Λουκάς φεύγει και αμέσως μετά ακούγεται από την ενδοεπικοινωνία: «Κύριε Αντώνη, σας ζητάει μια κυρία. Ονομάζεται Μαρία Θεοδοσίου λέει.»)

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στην ενδοεπικοινωνία) Δεν μπορώ τώρα. Κλείστε της ραντεβού για την επόμενη βδομάδα.

(Από την ενδοεπικοινωνία: «Της το είπαμε αλλά δεν ακούει... έχει να κάνει με τον γιο της λέει... κι είναι επείγον λέει. Δεν πρόκειται να φύγει.»)

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στην ενδοεπικοινωνία) Πείτε της να περάσει. (Μονολογώντας) Τι άλλο θα γίνει σήμερα δηλαδή;

ΣΚΗΝΗ 3^η

(Χτύπημα πόρτας)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Περάστε.

ΜΑΡΙΑ: Καλημέρα σας...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Γεια σας. Είστε η...;

ΜΑΡΙΑ: Μαρία Νικολάου (του δίνει το χέρι).

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θεοδοσίου νόμιζα... Είχαμε ραντεβού;

ΜΑΡΙΑ: Ναι, «Νικολάου» ήταν του άντρα μου τ' όνομα. Συγγνώμη που ενοχλώ...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Τη διακόπτει) Η αλήθεια είναι ότι είναι δύσκολη η σημερινή μέρα. Αύριο θα μπορούσαμε...

ΜΑΡΙΑ: (Τον διακόπτει) Τον έχω χάσει. Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω! Εσείς κάτι πρέπει να ξέρετε... Να... μια στιγμή (προσπαθεί να ανοίξει το κινητό της).

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ποιον; Δεν καταλαβαίνω.

ΜΑΡΙΑ: Δεν ξέρει κανείς πού είναι. Να σας δείξω... (του δείχνει φωτογραφία του γιου της) Τον έχετε δει;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Κοιτάει βιαστικά το κινητό) Τι θέλετε...; Ηρεμήστε παρακαλώ.

ΜΑΡΙΑ: Δεν έχει έρθει σπίτι. Από χθες. Κάτι κακό έχει συμβεί. Πείτε μου ότι εσείς τουλάχιστον ξέρετε κάτι...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Έντονα) Ποιος;

ΜΑΡΙΑ: (Δείχνει ξανά τη φωτογραφία) Να, ορίστε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι μου δείχνετε;

ΜΑΡΙΑ: Ο γιος μου. Λείπει από χθες σας εξηγώ.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι δουλειά έχω εγώ με τον γιο σας; Είστε καλά; Σήμερα δεν είναι καλή μέρα. Θα κλείσουμε ραντεβού για μια άλλη φορά. Σύντομα. (Πάει προς την πόρτα)

ΜΑΡΙΑ: Όχι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι;

ΜΑΡΙΑ: Δεν έχει γυρίσει σπίτι από χθες. Γιάννης Νικολάου λέγεται (Του προτάσσει ξανά τη φωτογραφία)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι σχέση έχω εγώ με το παιδί σας; Δεν καταλαβαίνω!

ΜΑΡΙΑ: Εγώ φταίω... δεν έπρεπε να τους πω να τον αφήσουν.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ποιοι; Αν δεν καταλάβω, δεν μπορώ και να σας βοηθήσω. Δυστυχώς δεν έχω και τον χρόν...

ΜΑΡΙΑ: (Διακόπτοντάς τον) Το τελευταίο μέρος που τον είδαν είναι εδώ... Πιστεύω ότι εσείς θα είδατε κάτι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Παύση)

ΜΑΡΙΑ: Κάποιος θα είδε κάτι εδώ... δεν έχω νέα του τόσες ώρες.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εδώ; Εδώ γιατί;

ΜΑΡΙΑ: Είχε έρθει με το σχολείο του χθες. Για την ξενάγηση. Αλλά δε γύρισε μετά σπίτι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Πίνει νερό και τον πιάνει βήχας)

ΜΑΡΙΑ: Είστε καλά;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι. Δηλαδή ναι, αλλά δεν έχω δει κάτι. Έχω ένα σημαντικό ραντεβού πολύ σύντομα. Να τα πούμε κάποια άλλη στιγμή.

ΜΑΡΙΑ: Σας εξηγώ ότι μετά από δω δεν τον έχει δει κανείς. Κάτι πρέπει να έγινε... Δεν έχει λείψει ποτέ τόσο πολύ. Δείτε τη φωτογραφία, μπορεί κάτι να...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Διακόπτοντάς την) Δυστυχώς δεν μπορώ να σας βοηθήσω και σίγουρα όχι αυτή τη στιγμή.

ΜΑΡΙΑ: Κανείς δεν μπορεί. Πήγα και στην αστυνομία, έχουν στείλει σήμα αλλά ανησυχώ...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αστυνομία;

ΜΑΡΙΑ: Ναι. Πήρα και τα νοσοκομεία.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καλά κάνατε... Είμαι σίγουρος ότι όλα καλά...

ΜΑΡΙΑ: (Τον διακόπτει) Αν όχι εσείς... κάποιος εδώ θα είδε κάτι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: ... όλα καλά θα πάνε...

ΜΑΡΙΑ: Να δείξουμε τη φωτογραφία του στο προσωπικό...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δε νομίζω ότι...

ΜΑΡΙΑ: Σας παρακαλώ, ακούστε με. Το τελευταίο μέρος που τον είδαν είναι εδώ. Κάτι έγινε εδώ. Δεν πρόκειται να φύγω αν δε με βοηθήσετε. Είστε υποχρεωμένος!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σας εξηγώ ότι δεν ξέρω τίποτα. Δεν τον έχω δει. Λυπάμαι για αυτό που σας συμβαίνει αλλά χάνετε τον χρόνο σας άδικα ψάχνοντας εδώ.

ΜΑΡΙΑ: Όχι. Ακούστε με... Με πήραν οι καθηγητές του χθες το μεσημέρι, όσο ήταν εδώ, και με ρώτησαν αν μπορεί να γυρίσει σπίτι μόνος του, γιατί δεν αισθανόταν καλά. Είπα ναι. Καταλάβατε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άρα έφυγε από δω!

ΜΑΡΙΑ: Έτσι φαίνεται, αλλά δεν μπορώ να είμαι σίγουρη. Το επέτρεψα... δεν έπρεπε. Μπορεί να έγινε κάτι στον δρόμο ή ακόμα και δω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το πιο πιθανό είναι να ήταν αδιάθετος και να ήθελε να φύγει από την ξενάγηση. Δεν υπάρχει κανείς εδώ...

ΜΑΡΙΑ: Ναι αλλά κάτι πρέπει να συνέβη. Δεν έχει εξαφανιστεί ποτέ τόσες ώρες χωρίς να μου πει κάτι... Κανένας φίλος του δεν έχει νέα του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πόσω χρονών είναι ο γιος σας;

ΜΑΡΙΑ: Θα κλείσει τα δεκαοχτώ τον επόμενο μήνα. Είναι ψηλός σαν κι εσάς και πολύ αδύνατος... Φορούσε μια μαύρη μπλούζα κι ένα τζιν.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν τον έχω δει. Λυπάμαι...

ΜΑΡΙΑ: Είστε η τελευταία μου ελπίδα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν έχω τον χρόνο...

ΜΑΡΙΑ: Είμαι σίγουρη ότι κάποιος εδώ θα ξέρει... Κάντε κάτι. Είστε υποχρεωμένος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Υποχρεωμένος! Ας μιλήσουμε μετά το ραντεβού μου καλύτερα...

ΜΑΡΙΑ: Δεν μπορώ να κάθομαι με σταυρωμένα χέρια. Σας παρακαλώ! Ρωτήστε αν θέλετε το προσωπικό...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θα γίνουν όλα όπως πρέπει. Αρκεί να τελειώσω με τη συνάντηση... Παρακαλώ...

ΜΑΡΙΑ: Τι άνθρωπος είστε εσείς;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Με προσβάλλετε! Θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου. Θα σας ακούσω. Λίγο αργότερα όμως.

ΜΑΡΙΑ: Όχι! Τώρα! Αλλιώς θα ψάξω μόνη μου!

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Δυνατά) Πρέπει να ηρεμήσετε!

ΜΑΡΙΑ: (Παύση και μετά από λίγο κλαίει)

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Αμήχανα) Με συγχωρείτε... δεν έπρεπε να σας φωνάξω. Μην κλαίτε. (Της δίνει ένα ποτήρι νερό) Σας καταλαβαίνω. Είμαι κι εγώ πατέρας. Έχω έναν γιο στην ηλικία του δικού σας. Δεν είναι λίγες οι φορές που μας έχει ανησυχήσει εμένα και τη μητέρα του.

ΜΑΡΙΑ: Άρα, θα με βοηθήσετε;

(Ακούγεται από την ενδοεπικοινωνία: «Σας ζητούν στην είσοδο»)

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στην ενδοεπικοινωνία) Έρχομαι αμέσως.

(Στη Μαρία) Θα μιλήσουμε αμέσως μόλις επιστρέψω από το ραντεβού μου.

ΜΑΡΙΑ: Με συγχωρείτε για την αναστάτωση, αλλά είναι ανάγκη.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θα μου πείτε. Δε θ' αργήσω.

(Ο Αντώνης παίρνει όλα τα απαραίτητα έγγραφα και βγαίνει εκτός σκηνής. Η Μαρία τον περιμένει στο γραφείο του.)

ΣΚΗΝΗ 4^η

(Η Μαρία, ενώ περιμένει, περιεργάζεται τον χώρο και βλέπει οθόνες από κάμερες. Μετά από λίγο μπαίνει και ο Λουκάς)

ΛΟΥΚΑΣ: Τι κάνετε εδώ;

ΜΑΡΙΑ: (Γρομαγμένα, λόγω του παρουσιαστικού του Λουκά) Τίποτα.

ΛΟΥΚΑΣ: Πώς τίποτα κυρία;

ΜΑΡΙΑ: Μου είπαν να περιμένω εδώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Ναι; Και ποιος σας το είπε;

ΜΑΡΙΑ: Φυσικά και μου το είπαν. Ο ίδιος ο ιδιοκτήτης.

ΛΟΥΚΑΣ: Αν είναι έτσι, μπορείτε να περιμένετε.

ΜΑΡΙΑ: Μου είπε να τον περιμένω εδώ ακριβώς.

ΛΟΥΚΑΣ: Ποια είστε;

ΜΑΡΙΑ: Έχουμε αφήσει μια πολύ σημαντική συζήτηση στη μέση. Θα επιστρέψει πολύ σύντομα.

ΛΟΥΚΑΣ: Δε θα σας πείραζε να τον περιμένουμε μαζί τότε κυρία.

ΜΑΡΙΑ: Όπως καταλαβαίνετε.

ΛΟΥΚΑΣ: (Μετά από λίγο) Νομίζω κάναμε κακή αρχή. Εγώ είμαι ο Λουκάς.

ΜΑΡΙΑ: Μαρία.

ΛΟΥΚΑΣ: Ψάχνετε δουλειά;

ΜΑΡΙΑ: Αφορά τον γιο μου.

ΛΟΥΚΑΣ: (Με μαλακωμένο ύφος) Δουλεύει σ' εμάς;

ΜΑΡΙΑ: Ίσως θα μπορούσατε να με βοηθήσετε εσείς.

ΛΟΥΚΑΣ: Ο κύριος Αντώνης δε θ' αργήσει να επιστρέψει.

ΜΑΡΙΑ: Το γνωρίζω. Αλλά κι εσείς...

ΛΟΥΚΑΣ: Εγώ τι;

ΜΑΡΙΑ: Εδώ δεν εργάζεστε;

ΛΟΥΚΑΣ: (Κουνάει συγκαταβατικά το κεφάλι του) Τι ακριβώς ψάχνετε;

ΜΑΡΙΑ: Χθες ήσασταν εδώ;

ΛΟΥΚΑΣ: Πολλές ερωτήσεις...

ΜΑΡΙΑ: Προσπαθώ να μάθω. Ο γιος μου ήρθε χθες εδώ με το σχολείο του και...

ΛΟΥΚΑΣ: (Τη διακόπτει) Α ναι, το σχολείο που ήρθε για την ξενάγηση. Ναι, βέβαια. Ήταν πολύ ωραία... Δεν το είχαμε ξανακάνει και...

ΜΑΡΙΑ: (Τον διακόπτει) Δεν έχω μάθει νέα του από τότε. Δε γύρισε ποτέ σπίτι.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι λέτε;

ΜΑΡΙΑ: Δεν μπορούσα να κάθομαι άλλο σπίτι να τον περιμένω. Ήλπιζα ότι εδώ ίσως κάποιος πρόσεξε κάτι.

ΛΟΥΚΑΣ: Με συγχωρείτε, αλλά μετά το τέλος της εκδρομής όλοι έφυγαν. Έμεινα τελευταίος.

ΜΑΡΙΑ: Είστε σίγουρος;

ΛΟΥΚΑΣ: Απολύτως. Μην ανησυχείτε όμως, είμαι σίγουρος ότι θα γυρίσει και θα...

ΜΑΡΙΑ: (Τον διακόπτει) Πώς το λέτε αυτό; Δεν τον ξέρετε. Δεν έχει τη συνήθεια να εξαφανίζεται χωρίς προειδοποίηση.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν μπορεί ν' άνοιξε η γη και να τον κατάπιε, βέβαια εδώ που βρισκόμαστε όλα είναι πιθανά... Δηλαδή όχι... Θέλω να πω, μέρα μεσημέρι κάποιος θα 'βλεπε κάτι.

ΜΑΡΙΑ: (Κλαίει)

ΛΟΥΚΑΣ: Λίγο νερό. (Της το δίνει) Πιείτε λίγο νερό.

ΜΑΡΙΑ: Ευχαριστώ.

(Μετά από λίγο)

ΛΟΥΚΑΣ: Σας φόβισα κυρία;

ΜΑΡΙΑ: (Γνέφει θετικά)

ΛΟΥΚΑΣ: Λέω περισσότερα από αυτά που πρέπει καμιά φορά. Με αγριεύει και το σημάδι, το ξέρω. Σας είδα που τρομάξατε. Όχι εντάξει, μην νομίζετε, το 'χω χρόνια, από παιδί. (Μετά από λίγο) Το σημάδι αυτό όμως είναι το παράσημό μου. Η περήφανη σάρκα. Όπως το λέμε για τ' άλογα. Όταν σκίζεται η σάρκα γεννάται από την αρχή φρέσκια πιο δυνατή απ' αυτήν που ήταν πριν. Όταν αυτό γίνεται στα άλογα τη λέμε υπερήφανη σάρκα. Έτσι κι εμένα είναι ο θρίαμβός μου. Θα σας πω και θα καταλάβετε το γιατί. Δύο πράγματα έχω να επιδείξω σε αυτή τη ρημαδοζωή. Δεν κατάφερα πολλά. Το ένα είναι ο Αντώνης, που γνωρίσατε, και το άλλο η Σπίθα. Η Σπίθα ήταν η γάτα μου. Εντάξει, ξέρω, είναι γάτα, όχι άνθρωπος. Αλλά εκείνη ξηγιόταν καθαρότερα από άνθρωπο. Μην

τυχόν σας περάσει απ' το μυαλό ότι η Σπίθα μου έκανε το σημάδι. Πάνω στη γνωριμία μας το έπαθα. Σε όλες τις σπουδαίες γνωριμίες η αρχή είναι η πιο εκρηκτική. (Η Μαρία χάνει το ενδιαφέρον της) Ακούστε με. Θα καταλάβετε. Όταν ήμουν πιτσιρικάς, έμπλεξα με αλήτες του δρόμου. Τέτοιος έγινα κι εγώ. Όχι, μη φοβάστε. Αυτά πέρασαν τώρα. Αλλάζει ο άνθρωπος. Εγώ δηλαδή το 'παθα. Ήμουν και λίγο τυχερός. Όχι από γονείς. Σαν να μην υπήρχαν ήταν αυτοί. Είχαμε τη μικρή μας συμμορία. Μη βάλετε με τον νου τέρατα. Στήναμε καρτέρι να αρπάξουμε καμιά σοκολάτα... Κάποιοι ζωηρότεροι, πολύ σπάνια, όμως, βούταγαν και κάνα πορτοφόλι. Όχι δικών μας ανθρώπων, αλλά ξένων. Ξέχασα να σας πω, εγώ εδώ μεγάλωσα, Ασπροπυργιώτης είμαι. Μια μέρα λοιπόν, ούτε δώδεκα χρονώ δε θα 'μουν, εντόπισα τη λεία μου. Ήθελα σαν τρελός το τεύχος του «Μικρού Ήρωα». Με το που γυρίζει την πλάτη ο περιπτεράς κι εγώ στις μύτες των ποδιών μου, κάνω να το αρπάξω, αλλά πριν καν ακουμπήσουν τα ακροδάχτυλά μου, με βουτάει ένα χέρι απ' τον γιακά και ακούω «ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΚΙΝΗΤΟΣ». Μ' έπιασε τ' όργανο. Κάνω να τρέξω αλλά με τραβάει λες κι είχε πιάσει τον πιο περιζήτητο εγκληματία. Δε με λυπήθηκε, με γρεμίζει κάτω και πέφτω με τη μούρη σε στοιβαγμένες λαμαρίνες και παλιοσίδερα. Είχε γεμίσει ο τόπος αίματα. Παντού κόκκινο. Δε συγινήθηκε εκείνος. Συνέχισε να με κλωτσάει αβέρτα. Δεν έβλεπα μπροστά μου, αλλά και εγώ τον χτύπαγα όπου έβρισκα. Μέχρι που ακούστηκε ένα δυνατό ουρλιαχτό και οι κλωτσιές του αθεόφοβου σταμάτησαν. Ήταν η Σπίθα. Χιμήξε από μια νεραντζιά πάνω στο πρόσωπό του κι έμπηξε τα νύχια της. Με γλύτωσε. Από την επόμενη μέρα κιόλας ήμασταν αχώριστοι. Πράγμα που δεν κράτησε για πολύ καιρό. Ύστερα από τρία χρόνια περίπου, την έπιασε μια μέρα και δεν ξεκολλούσε από πάνω μου. Όλη νύχτα πάνω μου. Πράγμα που δεν το συνήθιζε καθόλου. Το επόμενο πρωί την έπιασα να με κοιτάει ακίνητη για ώρα. Με αποχαιρετούσε, είμαι σίγουρος πια. Ήταν σα να μου 'λεγε ότι η σχέση μας τελείωσε... Ε από τότε δεν την ξαναείδα. Εξαφανίστηκε. Πάνω που την έχασα, οι γονείς μου μ' έστειλαν για δουλειά. Προσπάθησα να ξεφύγω από τον τόπο

μου, τους δικούς μου δηλαδή, και γύρισα δουλειά μακριά από δω. Με πήρε στη δούλεψή του ο μπαμπάς του Αντώνη. Είχαν σιδεράδικο. Ήταν σκληρός άνθρωπος αλλά μ' έμαθε να είμαι κύριος του εαυτού μου. Μου εμπιστεύτηκε να παίρνω και το παιδί του, τον Αντώνη, απ' το σχολείο. Ο μικρός στάθηκε φίλος και αδελφός μαζί. Όταν ο Αντώνης αποφάσισε να κάνει τη δική του επιχείρηση εδώ, ήρθε ο τόπος σαν μαγνήτης και με τράβηξε πίσω απ' όπου ξεκίνησα. Το 'χω αποδεχθεί πια, εδώ είν' η μοίρα μου.

(Μετά από λίγο)

ΜΑΡΙΑ: Δουλεύετε χρόνια εδώ;

ΛΟΥΚΑΣ: Αρκετά πλέον, ως επιστάτης. Τίποτα σπουδαίο.

ΜΑΡΙΑ: Σας μυρίζει κάτι;

ΛΟΥΚΑΣ: (Ανήσυχια) Πώς δηλαδή;

ΜΑΡΙΑ: Σαν καμένο...

ΛΟΥΚΑΣ: Από τη χωματερή θα 'ρχεται... Όταν φυσάει...

ΜΑΡΙΑ: (Τον διακόπτει) Εσείς δηλαδή ήσασταν χθες εδώ με τα παιδιά;

ΛΟΥΚΑΣ: Εγώ τους υποδέχθηκα. Ήμουν μπροστά σ' όλη την ξενάγηση, ναι..., αλλά δεν έγινε κάτι. Θα το θυμόμουν.

ΜΑΡΙΑ: Με πήρε τηλέφωνο ένας από τους καθηγητές του γιου μου. Ζητούσε ο μικρός να γυρίσει σπίτι.

ΛΟΥΚΑΣ: (Σκεπτικός)

ΜΑΡΙΑ: Ανησυχώ μήπως έπαθε κάτι εδώ... Με ακούτε;

ΛΟΥΚΑΣ: Εδώ;

ΜΑΡΙΑ: Ναι, εδώ...

ΛΟΥΚΑΣ: Σαν τι να 'παθε δηλαδή;

ΜΑΡΙΑ: Δεν ξέρω. Είμαι σίγουρη ότι έχει γίνει κάτι κακό. Το αισθάνομαι. Και τι στο καλό μυρίζει έτσι;

ΛΟΥΚΑΣ: Τίποτα δε μυρίζει! Η αγωνία σας θα φτάνει. Να μιλήσετε στο αφεντικό.

ΜΑΡΙΑ: Μου μίλησε για εσάς. Εσείς ήσασταν όλη την ώρα με τα παιδιά λέτε. Μπορείτε να...

ΛΟΥΚΑΣ: (Διακόπτοντας την) Εγώ τι; Τι μπορώ δηλαδή;

ΜΑΡΙΑ: Τι πάθατε;

ΛΟΥΚΑΣ: Όχι. Δηλαδή τίποτα... αλλά δεν μπορώ να σας βοηθήσω.

ΜΑΡΙΑ: Μπορείτε. Θα ρωτήσουμε το προσωπικό... όλο και κάποιος θα ξέρει ή θα είδε κάτι.

ΛΟΥΚΑΣ: Εγώ δεν μπορώ να πάρω τέτοια πρωτοβουλία.

ΜΑΡΙΑ: Πρωτοβουλία! Φυσικά και μπορείτε. Ολόκληρος επιστάτης είστε!

ΛΟΥΚΑΣ: Εντάξει, μην υπερβάλλουμε τώρα. Σε μια βιοτεχνία ο επιστάτης δεν...

ΜΑΡΙΑ: Σε παρακαλώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Ο Αντώνης είναι πολύ καλός. Εκείνος ξέρει...

ΜΑΡΙΑ: Κάθε λεπτό που χάνουμε είναι πολύτιμο. Τι ξέρει;

ΛΟΥΚΑΣ: Ξέρει τι πρέπει να κάνετε.

ΜΑΡΙΑ: Θα πάω να ψάξω μόνη μου! Δε σε χρειάζομαι.

ΛΟΥΚΑΣ: (Μπαίνει μπροστά από την πόρτα) Όχι.

ΜΑΡΙΑ: Κάνε στην άκρη.

ΛΟΥΚΑΣ: Θα περιμένουμε μαζί εδώ! Πίσω!

ΜΑΡΙΑ: Φύγε!

ΛΟΥΚΑΣ: (Τρομαγμένα) Όχι...

(Μπαίνει ο Αντώνης)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι συμβαίνει;

ΛΟΥΚΑΣ: Συγγνώμη. Εγώ φταίω... Η κυρία ψάχνει τον γιο της. Εγώ δεν... Δεν ήξερα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στη Μαρία) Είστε καλά;

ΜΑΡΙΑ: (Κοιτάει θυμωμένη τον Λουκά) Όχι.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μην του δίνετε σημασία... Εκείνος, να... Τι μυρίζει έτσι;

ΛΟΥΚΑΣ: Αλήθεια τώρα;

ΜΑΡΙΑ: Θέλω να μου δείξετε τις κάμερες! Έχετε κάμερες! Το είδα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Φυσικά! Αλλά δε γράφουν...

ΜΑΡΙΑ: Και τι κάνουν δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σας παρακαλώ! Κάποτε μαγνητοσκοπούσαν... Αλλά πλέον, μ' όλους αυτούς τους κανονισμούς... Καταλαβαίνετε...

ΜΑΡΙΑ: Ότι με δουλεύετε!

(Χτυπάει το τηλέφωνό της) Με καλούν απ' το τμήμα!

(Στο τηλέφωνο) Τον βρήκατε μήπως; Ναι; Ναι; Δε σας ακούω... ένα λεπτό... τι λέτε; Δεν ακούω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στη Μαρία) Δεν έχει καλό σήμα εδώ... Πιο έξω θα βρείτε...

ΜΑΡΙΑ: (Στο τηλέφωνο) Δώστε μου ένα λεπτό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στον Λουκά) Εντάξει με τον...;

ΛΟΥΚΑΣ: (Στον Αντώνη) Ο «μικρός Καναδάς» δεν υπάρχει πια.

(Η Μαρία βγαίνει εκτός σκηνής)

ΣΚΗΝΗ 5^η

(Ο Λουκάς είναι σκεπτικός και ο Αντώνης έχει επιστρέψει στα έγγραφά του)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι σιέφτεσαι;

ΛΟΥΚΑΣ: Την κυρία.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είναι άσχημο αυτό που της συνέβη.

(Ο Αντώνης είναι χαμένος μέσα στα έγγραφά του)

Δεν καταλαβαίνω (κοιτάζοντας το ρολόι του)... Θα έπρεπε να 'χουν έρθει. Γιατί αργούν τόσο;

ΛΟΥΚΑΣ: Νόμιζα ήρθαν.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι ακόμα...

ΛΟΥΚΑΣ: Και πού ήσουν;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Προέκυψε ένα ζήτημα με τους προμηθευτές, τίποτα σημαντικό.

ΛΟΥΚΑΣ: Μην ανησυχείς, θα έρθουν.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λουκά έχω προσπαθήσει τόσο γι' αυτό. Πώς να μην ανησυχώ;
Θα πάνε στράφι τόσα χρόνια δουλειάς.

(Μετά από λίγο)

ΛΟΥΚΑΣ: Ξέρεις, σκεφτόμουν... Μήπως υπολογίσαμε λάθος;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Για ποιο πράγμα;

ΛΟΥΚΑΣ: Μπορεί να 'ναι ο γιος της...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αν είναι δυνατόν; Τι λες;

ΛΟΥΚΑΣ: Λέω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Να μη λες. Φτάνει.

ΛΟΥΚΑΣ: Μου έδειξε και τη φωτογραφία του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Με ενδιαφέρον) Και; Αναγνώρισες κάτι;

ΛΟΥΚΑΣ: Δε θα μπορούσα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι, είμαι σίγουρος. Δεν έχει σχέση μ' εμάς.

ΛΟΥΚΑΣ: Άρα είναι σύμπτωση;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι. Ακριβώς. Σύμπτωση.

ΛΟΥΚΑΣ: Εσύ δεν έλεγες αυτή την εξυπνάδα... ότι και καλά μόνο οι βλάκες πιστεύουν στις συμπτώσεις;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε, πρόκειται για εξαίρεση τώρα.

ΛΟΥΚΑΣ: Μάλιστα. Τι θα της πούμε όμως;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θα της πούμε την αλήθεια. Ότι εμείς δεν έχουμε καμία σχέση με ό,τι της συμβαίνει...

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν έχουμε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Στο κάτω κάτω αποκλείεται να είναι το παιδί της.

ΛΟΥΚΑΣ: Πώς αποκλείεται δηλαδή;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι δουλειά να είχε εκεί κάτω ένα παιδί;

ΛΟΥΚΑΣ: Παιδιά είναι... ξέρω 'γώ... Κάνουν ανεξήγητα πράγματα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι. Έχω παιδί και ξέρω καλύτερα.

ΛΟΥΚΑΣ: Και αν ναι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Τακτοποιεί έγγραφα)

ΛΟΥΚΑΣ: Λέω... Και αν ναι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αρκετά!

ΛΟΥΚΑΣ: Αντώνη αλλάζει πολύ το πράγμα αν είναι παιδί.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εσύ πάντως δεν έχεις λόγο ν' ανησυχείς.

ΛΟΥΚΑΣ: Πώς δεν έχω;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δικό μου πρόβλημα είναι.

ΛΟΥΚΑΣ: Αν είναι το παιδί της θα μπλέξουμε άσχημα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Ταραγμένα και χωρίς να πιστεύει αυτό που λέει) Δεν είναι όμως!

ΛΟΥΚΑΣ: Ναι, όμως χθες ήρθαν ένα σωρό παιδιά εδώ μέσα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και τι σημαίνει αυτό;

ΛΟΥΚΑΣ: Και σήμερα έρχεται μια μάνα που 'χει χάσει τον γιο της μετά από δω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τίποτα δε σημαίνει αυτό.

ΛΟΥΚΑΣ: Και το τελευταίο μέρος που είδαν τον γιο της πριν εξαφανιστεί είναι αυτό εδώ ακριβώς.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ακριβώς αυτό. Είναι μια μάνα που 'χει χάσει το παιδί της. Βρίσκεται σε απόγνωση δηλαδή.

ΛΟΥΚΑΣ: Κι εμείς που 'χουμε ένα (το λέει χαμηλόφωνα) πτώμα στα σκουπίδια... Πού βρισκόμαστε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σσςς! Εμείς πουθενά. Μόνος μου είμαι σ' αυτό.

ΛΟΥΚΑΣ: Δε θα το επιτρέψω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Πέρασε έξω σε παρακαλώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Είσαι σοβαρός;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Δείχνει την πόρτα)

ΛΟΥΚΑΣ: Πάνω μου θα το πάρω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι!

ΛΟΥΚΑΣ: Εσύ θα πούμε ότι είχες τη συνάντηση με τους υπουργούς κι εγώ τα κανόνισα όλα μόνος μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ σου το ζήτησα.

ΛΟΥΚΑΣ: Έχω πάρει την απόφασή μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχεις ήδη κάνει αρκετά για την οικογένειά μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Εσείς κάνατε για μένα.

(Μετά από λίγο)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεύτερη φορά στην ίδια θέση. Λες και μας μουτζώνει από πάνω εκείνος...

ΛΟΥΚΑΣ: Δε σε καταλαβαίνω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ξέρω πολύ καλά τι έχεις κάνει για τον πατέρα μου.

ΛΟΥΚΑΣ: Ο πατέρας σου μου 'δωσε δουλειά, όπως κι εσύ τώρα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το πλήρωσες πολύ ακριβά όμως.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι εννοείς;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Γνωρίζω πολύ καλά.

ΛΟΥΚΑΣ: Όχι όμως εγώ.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μην τον δικαιολογείς. Δεν υπάρχει λόγος πια.

ΛΟΥΚΑΣ: Έχει κάνει λάθη, αλλά προσπαθούσε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Να ρίχνει τις ευθύνες του στους άλλους, στους αδύναμους μάλιστα.

ΛΟΥΚΑΣ: (Παύση)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ δεν είμαι σαν αυτόν.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι σ' έπιασε ξαφνικά;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι και ξαφνικά.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι σχέση έχει ο πατέρας σου μ' όλ' αυτά;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είναι λες κι επαναλαμβάνεται η ίδια ιστορία.

ΛΟΥΚΑΣ: Ποια ιστορία;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ένα σου λέω, δε θα βάλω εσένα μπροστά, όπως έκανε εκείνος τότε.

ΛΟΥΚΑΣ: Πότε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν πιστεύεις ότι μεγάλωσα πια για να με προστατεύεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Από τι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σ' έβαλε να του υποσχεθείς, έτσι;

ΛΟΥΚΑΣ: Μίλα καθαρά.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Νομίζεις επειδή ήμουν μικρός δεν είχα καταλάβει ή πως δε θυμάμαι τάχα;

ΛΟΥΚΑΣ: Είναι μια πολύ δύσκολη μέρα... Ας το αφήσουμε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όχι! Τώρα.

ΛΟΥΚΑΣ: Τώρα τι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Την αλήθεια.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι έχεις πάθει;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θυμάμαι όταν έφυγες. Εξαφανίστηκες δηλαδή.

ΛΟΥΚΑΣ: Σου 'χα πει ότι θα φύγω. Σε χαιρέτησα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μπορεί να ήμουν μικρό παιδί, αλλά ποτέ δεν πίστεψα ότι πήγες αυτή την ειδρομή για τον γύρο του κόσμου.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι να σου 'λεγα ρε Αντώνη; Ότι έμπαινα φυλακή; Εφτά χρονών ήσουν.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Την αλήθεια.

ΛΟΥΚΑΣ: Διαφωνούμε. Στο κάτω κάτω τώρα ξέρεις.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τα μισά.

ΛΟΥΚΑΣ: Ποια μισά; Ήρθα και σε βρήκα όταν βγήκα έξω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι αλλά γιατί ήσουν μέσα;

ΛΟΥΚΑΣ: Για χρέη. Οφειλές. Τα 'χουμε πει τόσες φορές. Είχα τόσα μπλεξίματα τότε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μπα! Κι όλ' αυτά από σατανική σύμπτωση συνέπεσαν με το τροχαίο που προκάλεσε τότε ο πατερούλης μου;

ΛΟΥΚΑΣ: Τι σχέση έχω 'γώ με το τροχαίο;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εκεί ήσουν. Εμφανίστηκες απ' το πουθενά.

ΛΟΥΚΑΣ: Με κάλεσε ο πατέρας σου κι ήρθα. Στη δούλεψή του ήμουν.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι, και μετά από κάποιες μέρες μπήκες φυλακή.

ΛΟΥΚΑΣ: Τα 'χεις μπλέξει άσχημα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν έχεις λόγο να τον καλύπτεις πια. Εκεί που είναι...

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν ξέρεις τι λες.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Νομίζεις ακόμα δεν έχω καταλάβει, έτσι;

ΛΟΥΚΑΣ: Τι πράγμα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Άσε. Θα σου θυμίσω εγώ. Ήμουν μικρό παιδί όταν ο πατέρας αποφάσισε να με πάρει μαζί του για πρώτη φορά σε επαγγελματικό του ταξίδι.

ΛΟΥΚΑΣ: Το θυμάμαι. Επέμενες να 'ρθω κι εγώ μαζί σας...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Βγαίνοντας λοιπόν στη λεωφόρο σταματήσαμε στο φανάρι δίπλα απ' το νοσοκομείο...

ΛΟΥΚΑΣ: Το τρελάδικο λες;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έτυχε που λες να 'χε διαφύγει ένας τρόφιμος απ' το Δαφνί, ναι, και ζητούσε λίγη «βοήθεια» από τα περαστικά αυτοκίνητα. Πρέπει να 'ταν δεκαοχτώ – είκοσι χρονών... Μετά από λίγο έφτασε και στο δικό μας αμάξι κι άπλωσε το χέρι του να ζητήσει χρήματα από τον πατέρα... είχε μαζέψει ήδη κάμποσα κέρματα στη χούφτα του. Δε μιλούσε καλά... (Μιμείται το παιδί με φωνή ατόμου με νοητική αναπηρία) «Καλέ κύριε δώστε μου κάτι, δεν έχω τίποτα...» Εκείνος δεν τον λυπήθηκε. Τον ειρωνεύτηκε απλώνοντας το χέρι του έξω απ' το παράθυρο. (Μιμείται την ειρωνική φωνή και κίνηση του πατέρα του) «Ούτ' εγώ έχω μάννα μου, θα μου δώσεις κι εσύ τίποτα;». Και τότε το παιδί γύρισε άτσαλα το χέρι του πάνω στου πατέρα και τα κέρματα πέσανε όλα κάτω. Εκείνο έσκυψε να τα μαζέψει γρήγορα, αλλά το φανάρι έγινε πράσινο, τ' αυτοκίνητα ξεκίνησαν και λίγο μετά ο θόρυβος από τη σύγκρουση... Εκείνος μου 'πε ότι τίποτα δεν έγινε. Με διαβεβαίωσε. Και μετά από λίγο εμφανίστηκες εσύ. Κι ο πατέρας με γύρισε σπίτι. Δεν μπορούσα να ηρεμήσω για μέρες.

ΛΟΥΚΑΣ: Την αλήθεια σου είπε Αντώνη.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έγινε μπροστά μου σου εξηγώ.

ΛΟΥΚΑΣ: Τι στα κομμάτια πιστεύεις ότι έγινε επιτέλους;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σου το φόρτωσε. Εξαιτίας του σκοτώθηκε ένα παιδί κι έβαλε εσένα να πάρεις την ευθύνη. Παραδέξου το.

ΛΟΥΚΑΣ: Όχι!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι!

ΛΟΥΚΑΣ: Σου τ' ορκίζομαι. Κανείς δε σκοτώθηκε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το είδα με τα ίδια μου τα μάτια.

ΛΟΥΚΑΣ: Απ' αυτά που βλέπεις θα πιστεύεις τα μισά.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Παύση)

ΛΟΥΚΑΣ: Ο πατέρας σου μπορούσε να γίνει πολύ σκληρός, αλλά όχι αυτό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ψέματα! Σ' έβαλε να τον καλύψεις. Αν δεν ήταν τόσο αισχρός κανείς δε θα 'χε πάθει κάτι.

ΛΟΥΚΑΣ: Κανείς δεν έπαθε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εξακολουθείς να επιμένεις;

ΛΟΥΚΑΣ: Όπως είπες, ήρθα γιατί με κάλεσε εκείνος. Φοβήθηκε επειδή ήσουν ταραγμένος. Ήξερε ότι μ' εμένα θα ηρεμούσες.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είδα τα σαραβαλιασμένα αμάξια σου εξηγώ...

ΛΟΥΚΑΣ: Έγινε τροχαίο, ναι. Οι οδηγοί προσπάθησαν ν' αποφύγουν τον πιτσιρικά καθώς μάζευε τα κέρματα από την ασφάλτο κι έπεσε ο ένας πάνω στον άλλον... Αυτό και τίποτ' άλλο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τον σκότωσε!

ΛΟΥΚΑΣ: Κανείς δεν έπαθε κάτι σοβαρό. Μόνο οι λαμαρίνες.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λες ψέματα! Πάντα ήσουν πιστός σ' εκείνον. Ο πιστός του σκύλος. Εντυπωσιακό που τον προστατεύεις ακόμα και τώρα. Πρέπει να ξυπνήσεις επιτέλους. Δεν είναι εδώ πια. Ακούς;

ΛΟΥΚΑΣ: Σου λέω την αλήθεια. Για το καλό σου, άσε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Τον διακόπτει) Α όχι. Για το δικό σου καλό. Ήσουν η σκιά του. Δεν ξεκόλλησες ποτέ. Μα δεν κουράστηκες να ζεις μέσ' από την οικογένεια ενός άλλου;

ΛΟΥΚΑΣ: (Μετά από λίγο, ταπεινωμένα) Με χρειάζεσαι κάτι άλλο;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Αγνοεί την ερώτηση του Λουκά) Ξέρεις κάτι; Δεν έχει καμία σημασία τι έγινε. Τον ξέρω πολύ καλά. Ήταν ικανός για όλα. Και το αστείο είναι ότι έλεγα πως παίρνοντας σήμερα την τελική έγκριση της επιδότησης θα γύριζα σελίδα. Για να σκάσει επιτέλους. Κουράστηκα να τον ακούω να λέει πόσο αυτοδημιούργητος είναι, πόσο του κόστισα για να με σπουδάσει. Ότι είμαι ένας άχρηστος δηλαδή. Ορίστε λοιπόν. Χωρίς τις σπουδές μου ολόκληρο εργοστάσιο θα έχω σε λίγο.

ΛΟΥΚΑΣ: Πρέπει ν' αφήσεις τα περασμένα πίσω σου...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Σαν να μην έχει ακούσει τον Λουκά) Και πάνω που πήγα να το πιστέψω, συνέβη όλο αυτό σήμερα και δεν ξέρω τι να κάνω...

ΛΟΥΚΑΣ: Κάθισε σε παρακαλώ. Δε φταις εσύ, αλλά πρέπει να της μιλήσουμε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Τον διακόπτει) Δεν μπορεί να είναι το παιδί της κυρίας.

ΛΟΥΚΑΣ: Και να είναι δεν είναι δικό σου το λάθος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν ξέρουμε καν αν είναι παιδί.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν το ξέρουμε... αλλά...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μην ανησυχείς. Θα περιμένουμε να φύγει η γυναίκα. Θα δούμε τι μπορούμε να μάθουμε από τις κάμερες κι έπειτα θα επιληφθεί η αστυνομία. Θα τους εξηγήσω...

ΛΟΥΚΑΣ: Τι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ό,τι ξέρουμε.

ΛΟΥΚΑΣ: Κι εγώ;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εσύ τι;

ΛΟΥΚΑΣ: Τι θέλεις να τους πω;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Την αλήθεια.

ΛΟΥΚΑΣ: Μόνος μου το φρόντισα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ σου το ζήτησα.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν το θυμάμαι έτσι. Εγώ το έκανα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εκτελούσες δικές μου εντολές.

ΛΟΥΚΑΣ: Μπορούσα όμως να πω όχι...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εγώ το έκανα! Δεν μπορούσες να πεις όχι! Θα τους πω ότι σε εκβίασα.

ΛΟΥΚΑΣ: Με την προϋπηρεσία που έχω θα είμαι ο πρώτος ύποπτος και ο πιο πιστευτός.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν είσαι με τα καλά σου.

ΛΟΥΚΑΣ: Σε χρειάζεται ο γιος σου. Τελείωσε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θα τους πω ότι σε εκβίασα με τη δουλεία σου... ότι αν δεν το έκανες θα σε απέλυα... Όλοι θα το πιστέψουν. Εργοδότης είμαι. Κάθαρμα δηλαδή.

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν αμφιβάλλω ότι θα το πιστέψουν... Εσύ 'σαι εξαιρεση... Αλλά δεν πιστεύουν οι άνθρωποι στις εξαιρέσεις για τους άλλους. Μόνο για τους ίδιους.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Βγάζει τσιγάρο)

ΛΟΥΚΑΣ: Νόμιζα ότι το 'κοψες...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι...;

ΛΟΥΚΑΣ: Το τσιγάρο λέω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ε μετά το διαζύγιο το ξανάρχισα.

ΛΟΥΚΑΣ: (Μετά από λίγο) Τι κάνει αυτή η γυναίκα επιτέλους;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λες να τον βρήκανε;

ΛΟΥΚΑΣ: Μα δεν αργεί πολύ για να της λένε απλώς ότι τον βρήκανε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Όπου να 'ναι θα επιστρέψει πάντως. Έλα 'δω... πάρε τον σκληρό δίσκο. Δες τι έγινε από τις κάμερες. Και πες μου όταν ξέρεις.

ΛΟΥΚΑΣ: Οκ. Πάω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σ' ευχαριστώ.

(Ο Λουκάς βγαίνει εκτός σκηνής)

ΣΚΗΝΗ 6^η

(Μετά από λίγο, χτύπημα στην πόρτα)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι;

ΜΑΡΙΑ: Δεν ξέρω τι άλλο να κάνω.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είχαμε κάποια εξέλιξη;

ΜΑΡΙΑ: Τίποτα... Δεν τον έχουν βρει ακόμα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το πιο πιθανό είναι να εμφανιστεί μόνος του από στιγμή σε στιγμή.

ΜΑΡΙΑ: Πώς το ξέρετε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έτσι γίνεται συνήθως.

ΜΑΡΙΑ: Μίλησα και με τους συμμαθητές του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και τι σας είπαν;

ΜΑΡΙΑ: Τον είδαν περίεργα χθες.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Παιδιά είναι. Διεκδικούν την ελευθερία τους...

ΜΑΡΙΑ: Το δικό μου δε συνηθίζει να φεύγει και να μη με ειδοποιεί.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είστε σίγουρη ότι δεν έχει κάποια σχέση;

ΜΑΡΙΑ: Τι σχέση;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Με κοπέλα.

ΜΑΡΙΑ: Όχι. Δηλαδή, δεν ξέρω... Αυτά τα έλεγε με τον πατέρα του.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Εκείνος;

ΜΑΡΙΑ: Δε ζει πια.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Λυπάμαι.

ΜΑΡΙΑ: Ήταν πολύ δύσκολο και για τους δυο μας.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Το φαντάζομαι... Καθίστε αν θέλετε.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δε γίνεται ν' άνοιξε η γη και να τον κατάπιε. Θα εμφανιστεί.

ΜΑΡΙΑ: Τελικά, θα βοηθήσετε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Με συγχωρείτε για πριν, αλλά περιμένω ένα πολύ σημαντικό ραντεβού.

ΜΑΡΙΑ: Καταλαβαίνω. Σας έχω αναστατώσει. Αλλά δε γίνεται αλλιώς.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μην το σκέφτεστε. Σαν πατέρας σας καταλαβαίνω. Κι εμάς ο Παύλος πολλές φορές το 'χει σιάσει από το σπίτι. Και δεν ξέρω πώς να τον προσεγγίσω... Ήθελα να 'ξερα ώρες ώρες τι έχουν μέσα στο κεφάλι τους.

ΜΑΡΙΑ: Ξέρετε, ανησυχώ ότι τον απογοήτευσα. Χάσαμε τον πατέρα του πριν δυο χρόνια από καρκίνο στον πνεύμονα. Του είχα πει ότι δεν είναι δουλειά αυτή

που κάνει. Μέσα στα χημικά τόσες ώρες, θ' αρρώσταινε. Κι ο μικρός ένωθε, μου είπε, σαν να τον πέταξε με δύναμη το κύμα πάνω σε βράχο. Απομακρύνθηκε απ' τους φίλους του και σ' εμένα δε μιλούσε όσο πριν. Κάθεται με τις ώρες στη θάλασσα, κάτω στην παραλία. Ήταν το πρώτο μέρος που πήγα να τον ψάξω όταν είδα ότι δε λέει να γυρίσει σπίτι. Σκέφτηκα ότι μπορεί να 'χει παρασυρθεί και να 'χασε την αίσθηση του χρόνου, αλλά δεν τον βρήκα ούτε εκεί. Πιστεύω ότι δε μας σηκώνει εδώ ο τόπος, με τα φουγάρα και τα τσιμέντα. Κοντεύουν να καταπιούν ό,τι έχει μείνει από ουρανό και θάλασσα. Πήραν πρώτα τον άντρα μου και τώρα το παιδί μου. Έκανα φύλλο και φτερό τα πράγματά του, να βρω το οτιδήποτε που θα μπορούσε να με βοηθήσει. Βρήκα σκουισμένες σελίδες κάτω απ' το κρεβάτι του που δεν έβγαζαν νόημα, άσχετες λέξεις μεταξύ τους, και τις περισσότερες φορές ούτε καν ολόκληρες λέξεις, μόνο γράμματα. Αναγκαστικά ήρθαμε εδώ, για τη δουλειά του συζύγου μου. Για το παιδί μας ήταν πολύ δύσκολη η αλλαγή και σίγουρα δυσκολότερη μετά τον θάνατο του πατέρα του. Αποφάσισα λοιπόν να φύγουμε από δω. Δεν έχει νόημα πια. Και πάνω που προετοιμαζόμουν, συνέβη αυτό. Αυτό που προσπαθώ να σας εξηγήσω είναι ότι περνάει μια πολύ ευάλωτη περίοδο και σε τέτοιες περιόδους τα αντανακλαστικά μας χαλαρώνουν και δεν υπολογίζουμε τον κίνδυνο όπως πρέπει. Φοβάμαι ότι δεν εκτίμησα την κατάσταση σωστά και τον άφησα να φύγει μόνο του από δω. Δεν τον προστάτεψα. Καιρό τώρα είναι σαν χαμένος... Τα μάτια του είναι γεμάτα μονίμως. Έλεγε ότι είναι καλά, αλλά το έλεγε μηχανικά και αδιάφορα. Συγκρατούσε δάκρυα και λόγια και φοβόμουν ότι το σώμα του θα γίνει ένα κελί κι εκείνος θα είναι κοιμισμένος από μέσα, ανήμπορος να βγει στο φως.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Μετά από λίγο) Κι εγώ πάντως αυτό θα έκανα στη θέση σας.

ΜΑΡΙΑ: Τι εννοείτε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θα έδινα την άδειά μου να γυρίσει σπίτι του.

ΜΑΡΙΑ: Τότε θα κάναμε κι οι δύο λάθος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν είναι έτσι. Είναι σχεδόν ενήλικες. Δεν μπορούμε να ζούμε μέσα στο φόβο και να...

ΜΑΡΙΑ: (Τον διακόπτει) Τελικά θα κάνετε κάτι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι μου ζητάτε ακριβώς;

ΜΑΡΙΑ: Να δούμε τις κάμερες. Η αστυνομία ούτως ή άλλως θα εμφανιστεί αργά ή γρήγορα. Δεν κερδίζετε κάτι από την αδράνεια.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σας παρακαλώ! Με κατηγορείτε άδικα.

ΜΑΡΙΑ: Δε με καταλαβαίνετε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σας εξήγησα ότι οι κάμερες είναι άχρηστες. Μιλήσατε και στον Λουκά. Αν ήξερε κάποιος από δω θα ήταν αυτός. Τι νόημα έχει;

ΜΑΡΙΑ: Δε φάνηκε σαν να μην ξέρει τίποτα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και τι πιστεύετε ότι ξέρει δηλαδή;

ΜΑΡΙΑ: Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ! Η αστυνομία έρχεται! Τους είπα πού είμαι και ότι είναι ύποπτη η συμπεριφορά όλων εδώ μέσα. Ο χρόνος σας είναι μετρημένος.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μα επιτέλους! Για τι μας κατηγορείτε ακριβώς;

ΜΑΡΙΑ: Έχει εξαφανιστεί ένα παιδί. Κι εσείς ξέρετε κάτι και δεν το λέτε! Συγκάλυψη κανονική δηλαδή. Είμαι βέβαιη γι' αυτό!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Η αγωνία σας, που είναι απολύτως κατανοητή, έχει θολώσει την κρίση σας! Είμαι βέβαιος γι' αυτό!

ΜΑΡΙΑ: Με κοροϊδεύετε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Καθόλου!

ΜΑΡΙΑ: Παίζετε μαζί μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Παραλογίζεστε.

ΜΑΡΙΑ: Έχετε δίκιο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σε τι;

ΜΑΡΙΑ: Ότι ίσως να θόλωσε η κρίση μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Είναι κατανοητό στην...

ΜΑΡΙΑ: (Τον διακόπτει) Είστε ΚΑΘΑΡΜΑ τελικά!

ΑΝΤΩΝΗΣ: ΔΕ ΜΕ ΞΕΡΕΤΕ ΚΑΘΟΛΟΥ!

ΜΑΡΙΑ: Δεν μπορείτε να κρυφτείτε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Έχετε λάθος!

ΜΑΡΙΑ: Σας είδα πώς θέλατε να με αποφύγετε πριν ενώ σας έλεγα ότι έχασα το παιδί μου. Και όλα αυτά γιατί;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αρκετά...

ΜΑΡΙΑ: Και όλα αυτά γιατί έχετε επαγγελματικό ραντεβού!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν έχετε ιδέα...

ΜΑΡΙΑ: Αλήθεια... τι λέτε στον εαυτό σας; Ότι εργάζεστε σιληρά για έναν καλύτερο κόσμο;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Φτάνει.

ΜΑΡΙΑ: Ότι δίχως τα λεφτά σας και τη δουλειά σας οι άλλοι θα ήταν ακόμα χειρότερα; Ότι βοηθάτε κι από πάνω;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Αρκετά.

ΜΑΡΙΑ: Είστε το ίδιο!

ΑΝΤΩΝΗΣ: ΦΤΑΝΕΙ!

ΜΑΡΙΑ: ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ποια αλήθεια;

ΜΑΡΙΑ: Θέλω την αλήθεια!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν υπάρχει κάτι εδώ!

ΜΑΡΙΑ: Θα περιμένω εδώ την αστυνομία.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Ανήσυχα) Κάντε ό,τι νομίζετε.

ΜΑΡΙΑ: Πιστεύω ότι ξέρεις κάτι για το παιδί μου και δε μου το λες. Δεν καταλαβαίνεις ούτε κατά διάνοια τη θέση μου, γιατί είσαι ένας βολεμένος, ένα τέρας που το μόνο που του μένει να νιώσει είναι η ντροπή όταν ξεσκεπαστεί το πραγματικό του πρόσωπο.

ΑΝΤΩΝΗΣ: ΦΤΑΝΕΙ.

ΜΑΡΙΑ: Όλοι ίδιοι... τα λεφτά σας... η εικόνα σας...

ΑΝΤΩΝΗΣ: ΔΕ ΜΕ ΞΕΡΕΤΕ.

ΜΑΡΙΑ: ΚΑΙ ΔΕ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ. Πείτε μου, τι λέγατε με τον επιστάτη σας όσο μιλούσα στο τηλέφωνο;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δε σας αφορά.

ΜΑΡΙΑ: Σας άκουσα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι ακούσατε δηλαδή;

ΜΑΡΙΑ: Κάτι κρύβετε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν έχει να κάνει μ' εσάς ό,τι και να νομίζετε ότι ακούσατε.

ΜΑΡΙΑ: Θέλω το παιδί μου.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν έχω κάποια σχέση μ' αυτό.

ΜΑΡΙΑ: Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό.

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν έκανα κάτι εγώ.

ΜΑΡΙΑ: Εσύ όχι, αλλά ποιος;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Λυγίζει) Δεν ξέρω...

ΜΑΡΙΑ: Τον έχετε πειράζει; Τι έχετε κάνει;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Καταρρέει) Δεν κάναμε κάτι εμείς. (Μετά από λίγο) Έτσι τον βρήκαμε...

ΜΑΡΙΑ: Πού;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Δεν ξέρουμε τι έχει γίνει...

ΜΑΡΙΑ: Πού είναι;

ΑΝΤΩΝΗΣ: Θα κάνω ό,τι μπορώ αλήθεια...

(Χτυπάει το τηλέφωνο της)

ΜΑΡΙΑ: (Στο τηλέφωνο) Γιάννη; Παιδί μου είσαι καλά; Δε σ' ακούω... Πού είσαι; Είσαι καλά; Χριστέ μου είσαι καλά! Κόντεψα να τρελαθώ από την αγωνία! Πώς μπόρεσες να το κάνεις αυτό! Είσαι σίγουρα καλά; Μίλησέ μου σε παρακαλώ. Θέλω να βεβαιωθώ. Γιατί εξαφανίστηκες έτσι; Τι συνέβη; Ποιο ατύχημα; Έπαθες κάτι; Έχεις χτυπήσει; Πάλι καλά Θε μου. Τι; Δε σε καταλαβαίνω... Πού ήσουν τόσες ώρες; (Πλησιάζει προς την πόρτα για να βρει σήμα) Περίμενε, κάνει διακοπές... Πού βρισκεσαι; Είσαι σπίτι; Όχι, περίμενε, μην το κλείνεις. Περίμενε...

ΣΚΗΝΗ 7^η

(Μπαίνει ο Λουκάς πολύ ταραγμένος, χωρίς να χτυπήσει την πόρτα)

ΛΟΥΚΑΣ: Αντώνη!

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στον Λουκά) Κάτσε λίγο. Πρέπει να τον βρήκε.

ΛΟΥΚΑΣ: (Στον Αντώνη) Είναι επείγον!

(Η Μαρία κλείνει το κινητό και ο Αντώνης αγνοεί τον Λουκά)

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στη Μαρία) Τον βρήκατε;

ΜΑΡΙΑ: (Συγκινημένη, κρατάει τα χέρια του Αντώνη) Είναι καλά...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Ενθουσιασμένα) Το 'ξερα!

ΜΑΡΙΑ: Δεν μπορώ να το πιστέψω...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στη Μαρία) Αυτό ήταν... πάει πέρασε.

ΛΟΥΚΑΣ: Αντώνη!

(Ο Αντώνης τον αγνοεί ξανά και η Μαρία παίρνει την τσάντα της στα χέρια)

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στη Μαρία) Όχι όχι, δε θα φύγετε μόνη σας από δω, είστε πολύ ταραγμένη. Θα σας συνοδεύσει ο Λουκάς.

ΛΟΥΚΑΣ: (Στον Αντώνη) Όχι! Άκου με!

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στον Λουκά, ελαφρώς ενοχλημένα) Σε παρακαλώ!

ΜΑΡΙΑ: Όχι όχι... Αρκετά σας αναστάτωσα.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Ενθουσιασμένα) Καμία αναστάτωση!

ΛΟΥΚΑΣ: Ο μικρός...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Έντονα ενθουσιασμένα) Δεν υπάρχει μικρός Καναδάς πια Λουκά! Όλα είναι καλά!

ΜΑΡΙΑ: Σας αφήνω να συνεχίσετε τη δουλειά σας.

ΛΟΥΚΑΣ: (Στον Αντώνη) Πρέπει να σου πω!

(Αφού κοιτάζει τη Μαρία) Οι δυο μας.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στον Λουκά) Τι συμβαίνει;

ΛΟΥΚΑΣ: Έγινε ατύχημα...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στον Λουκά) Τι ατύχημα;

(Η Μαρία, ενώ ήταν έτοιμη να φύγει, κοντοστέκεται)

ΜΑΡΙΑ: Έχει να κάνει με το παιδί;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στη Μαρία) Σας είπε κάτι εσάς;

ΜΑΡΙΑ: (Στον Αντώνη) Δεν κατάλαβα καλά... (Στον Λουκά) Εσείς για τι πράγμα μιλάτε;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στη Μαρία) Τι σας είπε ακριβώς δηλαδή;

ΛΟΥΚΑΣ: Αντώνη άσε την κυρία να φύγει!

ΜΑΡΙΑ: Πάω να τον βρω... Ήμουν άδικη...

ΛΟΥΚΑΣ: (Στον Αντώνη) Πρέπει να μιλήσουμε τώρα!

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στον Λουκά) Περίμενε!

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στη Μαρία, ενθουσιασμένα) Στη θέση σας δε θα ήμουν και πολύ διαφορετικός. Δε φαντάζεστε τι ανακούφιση ένιωσα όταν κατάλαβα ότι τον βρήκατε επιτέλους. Τώρα όλα ξεδιαλύθηκαν...

ΜΑΡΙΑ: (Παύση)

ΛΟΥΚΑΣ: Το παιδί...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Στον Λουκά) Το παιδί είναι καλά. Τώρα μίλησε μαζί του.

ΛΟΥΚΑΣ: (Τρομοκρατημένα) Όχι, δηλαδή ναι... το παιδί είναι καλά. Δε λέω αυτό... όχι αυτό... ναι... όχι, όχι...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι λες επιτέλους;

ΜΑΡΙΑ: (Στον Λουκά) Ο γιος μου έχει σχέση με το ατύχημα;

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Χαμένα) Δεν καταλαβαίνω...

ΛΟΥΚΑΣ: (Στη Μαρία) Όχι, το παιδί σας εντάξει... είναι εντάξει...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Ναι.

ΜΑΡΙΑ: Και είναι σπίτι.

ΛΟΥΚΑΣ: ... είναι σπίτι...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τότε;

ΛΟΥΚΑΣ: Σας εξηγώ...

ΜΑΡΙΑ: Τι έχει συμβεί;

ΛΟΥΚΑΣ: (Στον Αντώνη) Ο γιός σου... είναι το ατύχημα!

(Η Μαρία και ο Αντώνης είναι σε σοκ)

Οι κάμερες έδειξαν το άλλο το παιδί να κατεβαίνει στο λεβητοστάσιο... Στην παλιά αποθήκη... Ο γιος σου τον είδε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Με έκπληξη) Ο Παύλος;

ΛΟΥΚΑΣ: ... και τον ακολούθησε..., προσπάθησε να τον διώξει από 'κεί..., λογομάχησαν..., το άλλο το παιδί έφυγε...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Και μετά;

ΛΟΥΚΑΣ: (Παύση)

ΑΝΤΩΝΗΣ: Μίλα!

ΛΟΥΚΑΣ: ... ήταν ατύχημα, παραπάτησε και δεν...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τι δεν;

ΛΟΥΚΑΣ: Έπεσε πάνω στα χημικά και τον πλάκωσαν και...

ΑΝΤΩΝΗΣ: ΟΧΙ! Ο Παύλος ήταν εδώ χθες, μιλήσαμε κι έφυγε, με χαιρέτησε. Δε γίνεται αυτό που λες. (Πλησιάζει τον Λουκά θυμωμένος) Δε γίνεται αυτό που λες.

ΛΟΥΚΑ: Αντώνη...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Τώρα θα δεις, θα τον πάρω τηλέφωνο! (Πληκτρολογεί και ακούγεται ήχος κλήσης: Τουτ τουτ τουτ) Κατάλαβες λάθος. Με ακούς; Έικανες λάθος. Δεν είδες καλά. Αυτό είναι όλο... (Τουτ τουτ τουτ) Ο Παύλος ήρθε χθες, μιλήσαμε κι έφυγε. Ναι... (Τουτ τουτ τουτ) (Λιγότερο πειστικά) Έφυγε από δω. Πήγε στη φίλη του. (Διστακτικά) Μου το είπε ο ίδιος.

(Ακούγεται «Η κλήση σας προωθείται» και του πέφτει το κινητό από το χέρι)

ΛΟΥΚΑΣ: Δεν μπόρεσε. Εδώ...

ΑΝΤΩΝΗΣ: Σταμάτα, δεν ξέρεις τι λες! Δεν είδες καλά! Πού εδώ; Έχεις μπερδευτεί. ΔΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΑ ΕΙΔΕΣ ΚΑΛΑ! (Ταρακουνάει τον Λουκά) Εγώ δε ζήτησα κάτι τέτοιο. (Ο Αντώνης πηγαίνει να βγει και ο Λουκάς στέκεται στην πόρτα για να τον εμποδίσει) Κάνε στην άκρη.

ΛΟΥΚΑΣ: Δε σ' αφήνω να βγεις.

ΑΝΤΩΝΗΣ: (Κρατάει το κεφάλι του) Πρέπει να γύρισε. Με περιμένει να... Με περιμένει... εδώ είναι... έρχεται...

(Μετά από λίγο ακούγεται ήχος από όπισθεν φορτηγού οχήματος και ανασηκώνεται)

ΑΝΤΩΝΗΣ: ΟΧΙ! ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!

(Ήχος από όπισθεν)

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΕΙΠΙΑ!

(Κλείνουν τα φώτα)

(Ξέπνοα) Σταματήστε...

-----ΤΕΛΟΣ-----